

KITTSTOCK, m. 2. Ett slags verktyg, som begagnas vid drifning med pansar.

KJORTEL, tjört'l (uttalas i dagligt tal: tjöl), m. 2. pl. *kjortlar*. (i fornspråket *Kyrtül*) 1) (ford.) Rock med korta skört; jacka, tröja. Brukades både om män och kvinnor. — 2) (nu) Underplagg för kvinnor, som går ifrån lifvet ned på halva benet eller längre. [Kjol.]

KJORTELSÄCK, tjört'lsäck (i dagligt tal: tjöl-säck), m. 2. Liten, vid en kjortel fastsydd påse, som begagnas af fruntimmer, att deri lägga hvarjehanda smärre föremål, såsom näsduk, nycklar, m. m. [Kjolsäck.]

KJUSA, tjusa, f. 1. En kort och smal sänkning emellan tvenne höjder.

KJUSA, v. a. 1. Se *Tjusa*.

KLABAJAR, m. 2. pl. (skepp.) Under däcksbalkarna fastspikade läkter, att derpå lägga åtskilliga föremål, såsom handspikar, remmar, m. m.

KLABB, m. 2. Kort, men tjockt trästycke.

KLABBA, v. a. 1. (pop. o. fam.) Se *Smeta*. — *Klabbande*, n. 4.

KLACK, m. 2. 1) Afsats under hälen på skodon. *Vända sig om på k-en*. — 2) Liten afsats på tegelpannor och lerpipor. — 3) (artil.) Stöd för viskaren på stocklavetter. — 4) Baksidan af ögat på en yxa.

KLACKA, v. a. 1. Sätta klack på skodon.

KLACKJERN, n. 5. Jernskolla, som slås under klacken på skodon.

KLACKLAPP, m. 2. Läderbit i klacken på skodon.

KLACKLAPPA, v. a. 1. Laga klacken på ett skodon. — *Klacklappande*, n. 4. o. *Klacklappning*, f. 2.

KLACKPINNE, m. 2. pl. — *pinningar*. Skopinne, inslagen i en klack, för att fästa den.

KLACKSKOLLA, f. 1. Se *Klackjern*.

KLADD, m. 2. Bok, hvori för tillfället antecknas hvarjehanda, som rörer en persons affärer eller handel, såsom utborgningar, inköp, försäljningar, o. s. v.

KLADD, n. sing. (fam.) 1) Kladdande. — 2) Se *Kladdverk*.

KLADDA, v. n. 1. (fam.) 1) Fuska vid målning. — 2) Vårdslost öfverstryka med något. *K. ihóp*, se *Hopsmörja*. *K. ned*, smeta ned. *K. öfver*, vårdslost, på fusk stryka öfver.

KLADDANDE, n. 4. (fam.) Handlingen, då man kladdar.

KLADDER, m. sing. (fam.) Fuskare, odugling.

KLADDERI, n. 3. (fam.) Kladdande.

KLADDIG, a. 2. (fam.) 1) Smörjig, suddig, nedsmord. — 2) (skämtv.) Berusad. — *Kladdighet*, f. 3.

KLADDIGT, adv. (fam.) Slarfvtigt, på fusk.

KLADDVERK, n. 5. (fam.) Se *Fuskverk*.

KLAF, se *Klav*.

KLAFBEN, n. 5. (anat.) Se *Nyckelben*.

KLAFBUNDEN, a. 2. neutr. — *et*. Bunden med klafve i bås. Säges om större nötkreatur.

KLAFF, m. 2. 1) Del af en bordskifva, som efter behag kan fällas ned eller slås upp. Äfven dylik del på andra föremål, t. ex. vindbryggor. — 2) Stycke på kläder, som hänger nedfaldt, men kan vikas upp, t. ex. öfver sidofickorna på en syrtut. — 3) Öfverviken kant på handskar. — 4) Liten pjes på ett blåsinstrument, hvarmed ett ljudhåll betäckes, och som vid tryckning med något af fingren lyftes upp, så att vid blåsning en ton frambringas medelst luftens framträngande genom det sålunda öppnade hålet.

KLAFFARE, m. 5. (gam.) Baktalare.

KLAFFHANDSKE, m. 2. pl. — *handskar*. Handske med klaff.

KLAFVE, m. 2. pl. *klafvar*. 1) Band af trä eller jern, hvarmed nötkreatur hållas bundna om halsen vid bäset. — 2) (på mynt) Tvenne korslagda pilar. *Spela krona och k.* — 3) Se *Klammer*.

KLAGA, v. n. 1. 1) Genom oartikulerade ljud eller ord uttrycka obehagliga känslor, gifva tillkänna missnöje, ledsnad, sorg öfver något. *K. och jemra sig*. *Han k-r alltjemt*. *K. för någon öfver något*. *K. öfver sitt olyckliga öde*. *K. öfver det allra minsta*. (Talesätt) *K. öfver helt skinn*, klaga, ehuru ingen orsak till klagan finnes. *K. på, öfver någon*, yttra sitt missnöje med någons uppförande, handlingssätt. — *Syn*. Beklaga sig, Beskräma sig, Gnälla. — 2) Inför vederbörande myndighet, t. ex. vid domstol, förklara sitt missnöje öfver person eller sak, förhållande, med begäran att få sina besvär afhulpa. *K. hos kungen, domaren öfver något*. *K. åf*, se *Afklaga*. — *Syn*. Anföra besvär, klagan, klagomål, Besvär sig; (för Klaga öfver) Öfverklaga. — *V. a.* *K. sin nöd för någon*, klaga för någon öfver sin nöd. — *K. sig*, v. r. Klaga, jemra sig.

KLAGAN, f. s. indef. 1) Klagande. *Bitter k. Förä k. öfver något*. *Instämna i ens k. Det är en allmän k. öfver foderbrist i år*. — 2) Se *Klagomål*. — 3) Handlingen, då man klagat inför rätta. *Domaren lemnade hans k. utan afseende*. *Föra k. emot någon vid domstol*.

KLAGANDE, n. 4. Handlingen, då man klagat. — *Adj.* 1. Som klagat (i begge bem.). *K. part* eller blott *k.*, en, som för klagan vid domstol.

KLAGELIG ell. **KLAGLIG**, a. 2. (föga brukl.) Klagande. *Han svarade i en k. ton*. — *Klagligen*, adv.

KLAGODAG, m. 2. Den dag, som vid konungars frånfälle utlyses öfver hela riket, och på hvilken sorgeudstjenst förrättas.

KLAGODIKT, f. 5. Dikt, hvori författaren utgjuter sin klagan öfver något sorgligt ämne. — *Syn*. Elegi.

KLAGOFULL, a. 2. Ganska klagande.

KLAGOGRÅT, m. sing. 1) Gråt, hvarmed hos Romarne vid begrafningar de legda gråterskorna skulle uttrycka de efterlevandes sorg öfver den aflidnes bortgång. — 2) Gråt och klagan.

KLAGOLJUD, n. 5. Klagande ljud.

KLAGOLÅT, m. sing. Klagan genom oartikulerade ljud.

KLAGOMÅL, n. 5. Hvad man säger eller skrifer, för att tillkännagifva, öfver hvilken eller hvad man har att beklaga sig. Innefattar äfven klagan inför rätta. *Anföra k. emot någon*. *Gifva någon orsak till k.* *Hans k. äro grundade*. *K. öfver orättvisa*.

KLAGOPUNKT, m. 5. Särskilt ämne för klagan. *Hans skrift upptager tio k-r*.

KLAGOQVÅDE, n. 4. Se *Klagodikt*.

KLAGORÖP, n. 5. **KLAGOSKRI**, n. 4. Klagande rop, skri.

KLAGORÖST, f. 3. Klagande röst.

KLAGOSKRIFT, f. 3. Skrift, som innehåller någon klagan.

KLAGOSÅNG, m. 5. Klagande sång.

KLAGOTON, m. 5. Klagande ton.

KLAGOVISÄ, f. 1. Se *Jeremiad*.

KLAKÖR, m. 5. (fr. *Claqueur*) En, som är betalt, för att klappa händerna, då en teaterpjes uppföres.